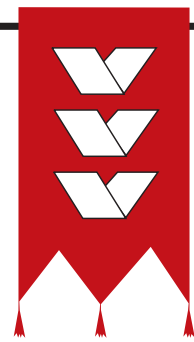

Vesteristen VIESTI

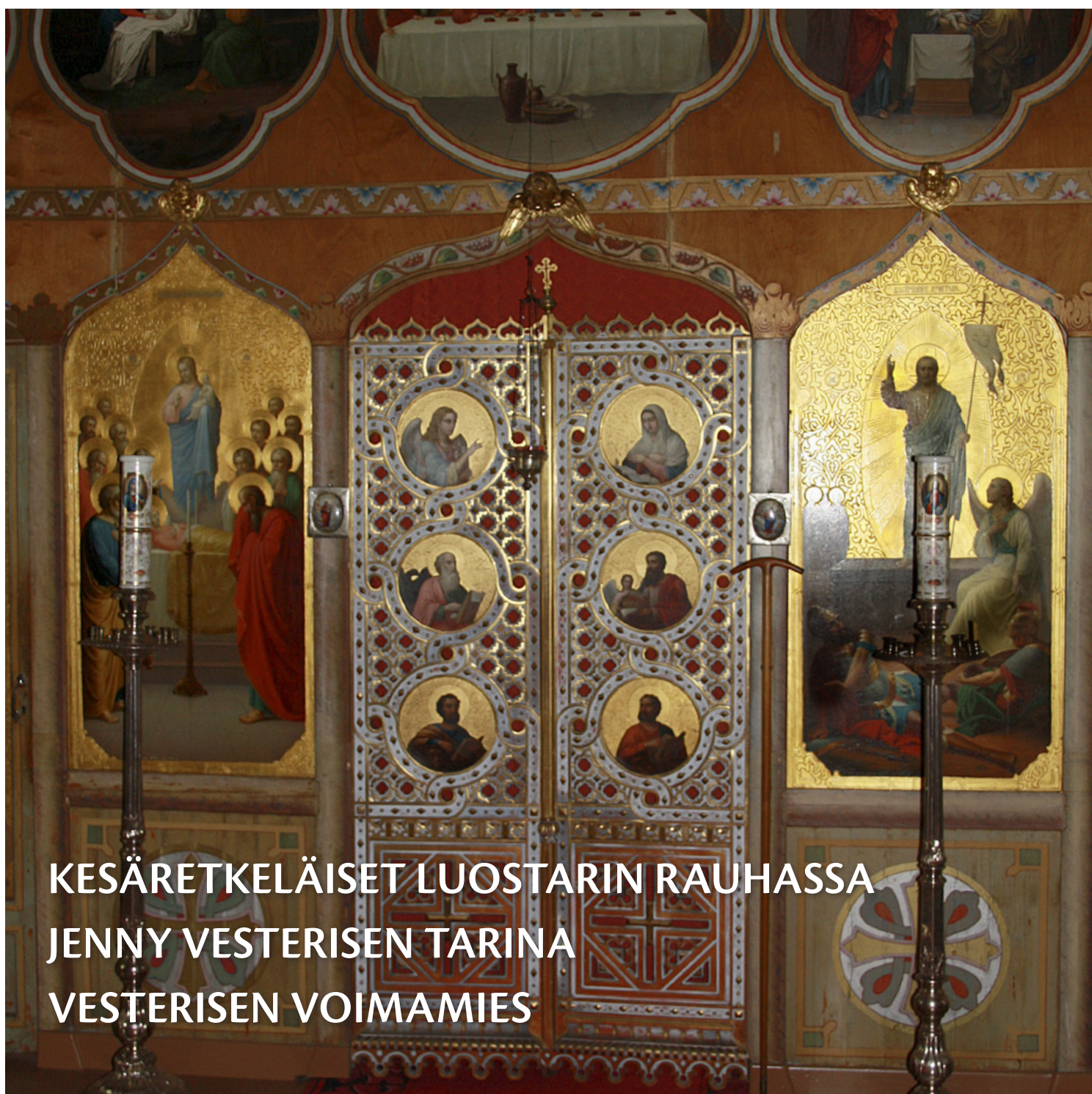

SINNIKKYYS

TOIMELIAISUUS

ELÄMÄNHALU

No. 24

KESÄRETKELÄISET LUOSTARIN RAUHASSA
JENNY VESTERISEN TARINA
VESTERISEN VOIMAMIES

”Hyvän kauan muistaa – paha ei koskaan mene pois mielestä”

Kansanviisaus Alahärmästä

Satoja tuhansia ihmisiä velloo tällä hetkellä Euroopassa ja sen lähiseuduilla, etsien uusia asuinsijoja kotimaissaan vallitsevia sotia paeten. Heidän rahojaan saalistavat myös häikäilemättömät ja tunteettomat palveluiden tarjoajat, ja muut ryökäleet. Monelle perheelle on paon aikana käynyt huonosti, koti on raunioina ja eväät syöty – rahatkin on viety, edessä on tutkimaton tie. Useilla se on päätyntä Välimeren aaltoihin.

Kylmä on sellainen sydän, joka ei huomioi näitä ikäviä tapahtumia. Luemme ja katsomme televisiosta tapahtumia etäältä, rauhassa ja turvassa tuolta kaikelta.

Yksi uutiskuva pysäytti minutkin, erilaisia kriisejä työssäni maailmalla vuosia kohdanneen konkarin. Järkytyin suunnatomaasti kuvasarjasta, varsinkin sen yhdestä kuvasta.

Kuva 3-vuotiaasta Aylan-pojasta huuhtoutuneena kuolleena Turkin Bodrumin rantaan. 15 hengen täyttämä, 5 hengelle tarkoitettu kumivene oli puhjennut ja uponnut. Samalla hukkuivat myös Aylanin 5-vuotias veli Galip ja hiukan yli kolmekymppinen Rihan, poikien äiti. Isä ui rantaan ja selvisi.

Tämä kuva järkytti miljoonia ihmisiä ympäri maailmaa ja siitä on tullut eräänlainen symboli kaikelle tällä hetkellä alueella tapahtuvalle, jota on jo jatkunut liian kauan. Ei enää yhtä kaukana meistä kuin ehkä alkujaan ajattelimme. Seuraukset lähestyvät meitäkin päivä päivältä enemmän.

Aylanin perhe oli vuonna 2014 aloittanut pakomatkan Syyriasta satojen tuhansien, tällä hetkellä jo miljoonien kaltaistensa tavoin jonnekin parempaan – ennen kaikkea turvaan! Syyrian Kobaniin oli ollut mahdotonta jäädä. Pommitukset, milloin kenenkin toimesta, olivat raunioittaneet kotikorttelit. Jihadistit eivät naapureina ole kaikkein ystävällisimpiä uskontoryhmiä... vaan kurkunleikkaajinakin tunnettuja raakalaisia. Koskaan ei Aylanin perhe tiennyt kuka heidän oveaan kolkuttaa.

Sitä ovea ei heillä enää lähtiessä ollut, jäljellä oli vain pelko. Pelon kanssa he perheenä matkasivat, varsinkin peläten poikiensa puolesta, eikä se pelko osoittautunut turhaksi. Surullista, tosi surullista!

Syyria, Irak, Afganistan... Ystävällismielinen naapurimme Venäjä ja merentakainen Yhdysvallat hämmentävät soppaa omilla lusikoillaan. Aivan kuin paikalliset eivät saisi omin avuin riittävästi tuhoa aikaan. Täsmäaseet osuvat, vai osuvatko?

Harhaan on mennyt ainakin kerran, koko sairaalarakennus tuhoutui.

Tämän kaiken jo tiedämme, täytyykö tätä nyt jauhaa jopa sukuseuran lehdessä? Perheiden hajoamista seurattaessa on vaikea ymmärtää hädän suuruutta, kun oma alaikäinen lapsi joudutaan lähettämään tuntemattomaan, vieraaseen maahan, jotta loppuosa perheestä saisi sieltä inhimillisyyteen vedoten oleskelupaikan. Vaikuttaa jo viimeiseltä keinolta ja kuvaa epätoivon suuruutta. Siksi tästä kirjoitan, että heilläkin tämän hetken onnettomilla on perheet ja suku ja sen historiaa kerrottavanaan, kuten meillä Vesterisilläkin.

Olen vuosien ajan ollut itse (liian) paljon poissa kotoa, tuntee tukahduttaneena dokumenttikuvaajana maailman kipua ja kurjuutta, raakuuksia ja vainoja kuvaten. Nehän myyvät parhaiten. Siihen olen itseni myynyt – välittääkseni osaltani tietoa muille ihmisille.

Ei se aina helppoa ole ollut. Yökausia on joskus mietitty kollegoiden kanssa kerosiinien tuoksussa, että onko tässä mitään järkeä. ”Jonkunhan se on tämäkin...” Ehkä meistä olisi ollut kotikonnuilla enemmän hyötyä perheen parissa ja muunlaisissa töissä.

Poikamme ei ollut kuin muutaman viikon ikäinen syksyllä 1982, kun palasin Libanonin sodan raunioilta ja vielä lentokoneessakin piirityi silmiini Länsi-Beirutilaisen Sabran ja Shatilan

pakolaisleirien verilöylyn jäljet. Kuvasimme äitejä lapsineen ja vanhuksia, siis heitä jotka olivat selvinneet 16.9.–18.9. yöllisistä teurastuksista. Ei miellyttävää katsottavaa. Rankka reissu.

Saavuini yöllä kotiimme. Siellä kaikki oli hyvin, poika tuhisi kopassaan ja vaimo oli kauniimpi kuin koskaan aiemmin. Uni ei kuitenkaan tullut heti silmään, silmissäni kirvelivät onnen kyneleet. Kuinka hyvin asiat meillä olivat – eikä vähiten vaimoni ansiosta. Tuskin tuolloinkaan hänelle sen ääneen totesin.

Tyttäremme syntyminen vuonna 1985 ei lentomailejani vähentänyt. Olin jälleen lähdössä, tällä kertaa Jugoslaviaan välittämään ”kansakunnalle” presidenttimme valtiovierailua, kun pieni tyttäreemme sairastui keuhkokuumeeseen. Lapsi olisi saatava sairaalaan, mutta piti ehtiä myös lentokentälle. Sukulaiset autoivat taas kerran, joten kiireinen isä pääsi matkaansa. Olin sen verran huolissani, että soitin ”jo” parin päivän kuluttua kuullakseni, että tytär on jo kotona ja voi hyvin. Taas jälkinolottaa, kolmekymmentä vuotta tuon tapahtuman jälkeen.

Asiat tärkeysjärjestykseen, ensin tulee perhe ja sitten suku!

On siinä isä! Puolustukseksi yritän sanoa, että silloin ei ollut kännyköitä ja kiirettä piti. Meneekö selitys läpi?

Neljäänkymmeneen työvuoteeni mahtui kuitenkin huomattavasti enemmän iloisempaa ohjelmantekoa kotimaassa. Oli viihdettä ja urheiluviihdettä ja muuta mukavaa hömppää ja asiaohjelmaa, mitä sieltä ruudusta nyt tuleekaan.

Sivulauseenomaisesti vielä kuiskaan, että vajaa neljä vuotta tosin vierähti Moskovassa 90-luvun alkuvuosina ”Neuvostoliittoa hajottamassa”. Vaimo piti kotiliettä Suomessa lämpöisenä tuonkin ajan. Tälläkin kertaa kiitos hänelle tuosta rupeamasta tulee varsin myöhään, näin kirjallisena.

Tuon komennuksen jälkeen olen pyrkinyt olemaan läsnä yhteisessä elämässämme.

Olen vuosien varrella aiheuttanut osaltani perheelleni paljon ”halipulaa”, jota pyrin purkamaan nykyisin lapsenlapsiimme, jotka kiemurtelevat ukin syylistä eroon kaikin keinoin.

Asiat tärkeysjärjestykseen, ensin tulee perhe ja sitten suku! Molempia kannattaa hellästi vaalia. Vasta nyt olen sen ymmärtänyt, toivottavasti en liian myöhään.

Parhain sukuterveisin teille kaikille, väistyvä pj.
Timo Vesterinen

PS. 2016 Ruissalossa Sukuseuran vuosikokous ja 2018 Helsingissä seuramme 50-vuotisjuhlintaa, vaikkapa juhlatanssijaiset? Tavataan!

Ukin kanssa kuvassa ovat vas. Vilma Launonen sekä Eero ja Inka Vesterinen

TOIMITUSNEUVOSTO Mikko Vesterinen, Terhi Sipilä, Helimaaria Utriainen
Lue lisää Vesteristen juttuja seuran sivuilta www.vesterinen.net

ISSN 1457-8247 (Painettu) 10.12.2015
ISSN 2341-6653 (Verkkolehti)

SUKUNEUVOSTO

Timo Vesterinen, puheenjohtaja
p. 050 2471
timo.vesterinen@pp4.inet.fi

Marketta Valkjärvi, varapuheenjohtaja
p. 050 338 7342
marketta.valkjarvi@phnet.fi

Justiina Westerinen, sihteeri
p. 09 342 2656 • 0400 79 2078

Riitta Nieminen, rahastonhoitaja
p. 02 736 0071
riittaa.nieminen@sposti.net

Mikko Vesterinen, matkavastaava
p. 040 862 1018
mickomatias@gmail.com

Rauni Vesterinen
p. 040 591 8984
rauni.vesterinen@live.fi

Terhi Sipilä
p. 0500 918 590
sipila.terhi@gmail.com

Tiia Vesterinen
p. 0500 609 045
tiia.vesterinen@gmail.com

Kotiosoitteet seuran kotisivuilla
www.vesterinen.net

Vesteristen sukuseura ry
c/o Justiina Westerinen
Myllypadontie 7 C 11
00920 Helsinki

Erkki Vesterinen esittelemässä vanhaa kirkkoa.

Pyhä Maria vanhan kirkon ikonissa.

ta-aikaa sekä hengellisesti että aineellisesti: rakennustyöt käynnistänyt igumeni Nasari ja hänen työtään jatkanut igumeni Damaskin loivat Valamosta todellisen suurluostarin, jonka pääluostaria ympäröi kaksitoista skiittaa eli sivuluostaria. Maatalouden varassa elävässä luostarissa toimi myös monia käsityöverstaita ja kuuliaisuustehtävissä ahkeroivan veljestön hengellinen elämä kukoisti perinteisen ohjaajavanhusjärjestelmän tukemana. Runsaslukuisimmillaan veljestö oli vuonna 1913, jolloin siihen kuului peräti 359 munkkia ja 562 noviisia.

Maailmansotien vaikutukset

Ensimmäinen ja toinen maailmansota vaikuttivat kuitenkin dramaattisesti luostarin vaiheisiin. Vuoden 1917 vallankumous katkaisi luostarin yhteydet Venäjälle. Pian sen jälkeen Valamo ja muut Suomen silloisten rajojen sisäpuolella olleet ortodoksiset munkki-luostarit, Konevitsa ja Petsamo, liitettiin Suomen ortodoksisen kirkon yhteyteen. Viitankantajamunkit ja noviisit oli kutsuttu ensimmäiseen maailmansotaan jo ennen vallankumousta. Näiden vaiheiden jälkeen luostariasukkaaksi pyrkivien määrä laski romahdusmaisesti ja veljestön rivit harventuivat. Toiseen maailmansotaan mennessä veljestö oli pienentynyt neljännekseen

ensimmäistä maailmansotaa edeltäneestä ajasta. Uusi maailmansota ajoi luostarien asukkaat evakkoretkelle. Valamon arvoesineistöä evakuoitiin helmikuussa 1940 Suomen armeijan kuorma-autoilla Laatokan yli rakennettua jäätietä pitkin. Luostarin veljestö asetui jo samana syksynä Heinäveden Papinniemeen, jonne siirtyivät myöhemmin myös Petsamon ja Konevitsan luostareiden munkit. Veljestön koko oli noin 200 henkeä.

Pyhittäjäisät Sergei ja Herman näyttivät veljestölle myös tien Heinävedelle. Luostarin uutta sijoituspaikkaa valittaessa ratkaisevaksi tekijäksi muodostui nimittäin ministeri Yrjö Herman Saastamoisen omistaman Papinniemen kartanon päärakennuksesta löytynyt pyhittäjäisiä esittänyt ikoni, jonka läsnäoloa veljet pitivät Jumalan johdatuksena. Hollannin prinssi Henrik oli ollut vierailulla Suomessa ja kartanon omistaja, ministeri Saastamoinen, oli käyttänyt arvovierasta Laatokan Valamossa, mistä tuo ikoni oli prinssille muistoksi annettu. Sen jälkeen vieras oli tuotu lepäämään pariiksi päiväksi Saastamoisen kartanoon, minne tuo ikoni oli unohtunut prinssiltä. Ministeri laittoi ikonin seinälle ja kun munkit näkivät tuon ikonin ja kuuluivat tarinan, he ymmärsivät, että tässä oli Jumalalta merkki siitä, että luostarin tuli asettua juuri tänne, koska luostarin perustajat,

pyhittäjäisät Sergei ja Herman olivat tuon ikonin kautta jo täällä.

Luostarin ensimmäinen kirkko rakennettiin käyttäen pohjana kahta aiemman aittana toiminutta rakennusta; nämä liitettiin yhteen vuonna 1940. Kirkko pyhitettiin alkujaan Kristuksen kirkastumiselle Valamon luostarin pääkirkkojen perinteen tapaan. Seuraavina vuosikymmeninä luostarin jatkuvuus oli uhattuna veljestön ikääntyessä ja harventuessa. 1970-luvulla lähes koko Laatokan Valamosta tullut veljestö lepäsi jo Papinniemen hautausmaalla. Päivittäiset jumalanpalvelukset olivat hetken enää yhden iäkkään pappismunkin, isä Simforianin, varassa.

Uusi nousu

1970-luku osoittautui kuitenkin Valamon uuden kasvun alkusoiaksi. Isä Serafim alkoi kääntää vuosikymmenen alussa kirkon jumalanpalvelustekstejä suomen kielelle. Näin luostarin päivittäiset jumalanpalvelukset avautuivat entistä rikkaampina pyhiinvaeltajille. Tätä luostarin sisältä lähtenyt elvytystä tuki ajatus uuden kirkon rakentamisesta. Marraskuussa 1973 perustettu yhdistys Valamon Ystävät ryhtyi aktiivisesti keräämään varoja luostarin uuden kirkon rakentamiseen. Myös kirkkokunta tuki näitä toimia merkittävästi. Arkkitehti Ivan Kudrjavzev laati kirkon piirustukset Bysanttiin pohjautuvaan

Valamon historiaa

Teksti ja kuvat Mikko Vesterinen

Ortodoksinen luostariperinne ulottuu Konstantinopolin ja Kreikan Athos-vuoren kautta Lähi-itään ja Egyptiin. Athoksen luostareista ensimmäiset kreikkalaiset munkit saapuivat Novgorodiin ja Karjalaan mahdollisesti jo 900-luvulla. Yksi näistä oli pyhittäjä Sergei, joka matkasi Kiovan ja Novgorodin kautta Laatokan järvelle ja asetui ensimmäisenä kilvoittelemaan Valamon saareen.

Ortodoksililvoittelijoiden elämää yhdistävät samat vuosisataiset säännöt elivät he sitten erakkoina, muutaman hengen kilvoituspaikoiksi perustetuissa skiitoissa tai yhteiselämäluostareissa. Erakkoelämän säännöt loi luostarilaitoksen perustajana tunnettu pyhä Antonios Suuri (251–356). Yhteisö-

elämän säännöt laati puolestaan pyhä Pakomios Suuri (286–346). Ortodoksinen luostarilaitoksen varsinaisena kulmakivenä pidetään pyhän Basileios Suuren (330–379) säädöksiä.

Perimätiedon mukaan Valamon luostari on perustettu 1100-luvulla, viimeistään 1300-luvulla. Luostarin kronikka kertoo kreikkalaissyntyisen munkki Sergein saapuneen Laatokan Valamoon jo 900-luvulla. Hän sai myöhemmin seuraajakseen karjalaissyntyisen munkki Hermanin. Näitä perustajaisia kunnioitetaan pyhinä Sergei ja Herman Valamolaisina.

Luostarin historiaan mahtuu sekä kasvun että koettelemusten leimaamia ajanjaksoja. Ensimmäinen todellinen kukoistusvaihe ajoittuu 1500-luvun

loppupuolelle. Vuonna 1500 Valamo omisti noin 150 taloa joissa noin 230 miestä perheineen maksoi luostarille veroa. Näiden talonpoikien ja pyhiinvaeltajien tuomien lahjoitusten ansiosta luostari vaurastui huomattavasti. Luostari vaurastui 1570-luvulla alkaneeseen sotaan asti, jonka alkaessa se omisti yli 200 taloa ja sen omistukset ulottuivat nykyiseen Pohjois-Karjalaan asti. 1600-luvun alussa ruotsalaiset sotajoukot tuhosivat luostarin puolestaan niin perusteellisesti, ettei Valamossa ollut luostaritoimintaa yli sataan vuoteen.

Luostarin uusi nousu alkoi Pietari Suuren vuonna 1716 antamasta määräyksestä rakentaa Valamo uudelleen. 1700-luvun lopulta 1900-luvun alkuun luostarissa elettiinkin varsinaista kul-

Retkelle osallistujat kuuntelevat Erkin kerrontaa Valamon vanhasta kirkosta.

Ikoni vanhassa kirkossa.

venäläiseen kirkkoarkkitehtuurin tyyliin ja silloinen arkkipiispa Paavali siunasi tulevan kirkon paikan syksyllä 1975. Kirkko oli viimeistelyjä vaille valmis vuonna 1976 ja se pyhitettiin Kristuksen kirkastumiselle. Kirkon ikonit kunnostettiin pääasiassa Laatokan Valamosta mukaan otetuista ikoneista.

Uusi Kristuksen kirkastumisen kirkko vihittiin käyttöön juhllisin menoin 5. kesäkuuta 1977 arkkipiispa Paavalin lukuisan ulkomaisen vierasjoukon ja kotimaisen papiston avustamana. Kirkkoon on kunniapaikalle laitettu Suomen historiallisesti merkittävin ikoni, Konevitsan Jumalanäiti, joka sodan melskeissä tuotiin vuonna 1940 Suomeen ja sijoitettiin luostariin vuonna 1956.

Samalla luostari siirtyi käyttämään gregoriaanista kalenteria ja jumalanpalveluskielenä ollut kirkkoslaavi vaihtui suomeen. Näinä vuosina luostariin alkoi asettua jälleen myös uusia kilvoittelijoita. Vanha kirkko jäi 1977

jälkeen vähemmälle käytölle, ja se toimi välillä myös museona ja ruokasalina. Kesäkuussa 2010 kirkko pyhitettiin uudelleen, jolloin siitä tehtiin ensimmäinen Kaikkien Valamon pyhien kirkko. Valamon luostareiden historiaan liittyy noin kuusikymmentä pyhänä kunnioitettua henkilöä.

Heinäveden Valamo jatkoi Laatokan Valamon maatalousluostarin perinteitä aina 1960-luvulle asti. Matkailusta tuli kuitenkin sen jälkeen luostarin pääelinkeino. Vuosien varrella tyhjilleen jääneitä munkkien asuinhuoneita alettiin kunnostaa vierasmajoiksi 1960-luvun lopulla. Niistä ensimmäinen – skeemaigumeni Johanneksenkin kotina palvellut Valkoinen vierasmaja – avattiin vuonna 1969. 1970-luvulla otettiin käyttöön vanhaan navettaan rakennettu kahvilaravintola Trapesa ja ennen kärryliiterinä palvellut Punainen vierasmaja. Luostarin hotelli valmistui uudisrakennukseen vuonna 1983. Myöhemmin luostarinmälle on raken-

nettu vielä vastaanoton, viinimyymälän, matkamuistomyymälän ja toimistotilat sisältävä palvelukeskus (1986), kirjaston, kokoustiloja ja konservointilaitoksen sisältävä kulttuurikeskus (1984) ja kansanopisto majoitusrakennuksineen (1989). Kulttuurikeskuksen laajennus valmistui syksyllä 2006.

Osan tuloistaan luostari saa silti edelleen maataloudesta. Viinimarjat jalostetaan marjaviineiksi ja -likööreiksi luostarin pihapiirissä vuodesta 1998 lähtien toimineessa viinitehtaassa. Myös käsityöperinteet elävät: vanha meijeri kätkee sisäänsä ikoniverstaan, kehystämön ja idyllisen kynttilätehtaan, jossa valmistetaan vuosittain noin tuhat kiloa perinteisiä mehiläisvahatuohuksia luostarin tarpeisiin.

Tänään luostari on noin kymmenhenkisen veljestön kilvoittelupaikka, Suomen merkittävin ortodoksisen kulttuurin keskus ja suosittu matkailukohde.

Lähteet: Valamon kotisivut, Wikipedia

Oppaamme kertoi luostarin synnyn mielenkiintoisista vaiheista.

Tikkakisa käytiin Gasthaus Heinäveden pihalla tällä kertaa sateettomissa olosuhteissa.

Sukuseuran kesäretki Heinävedelle ja Valamoon

Teksti ja kuvat Terhi Sipilä os. Vesterinen

Kolmen sukuseuran retken kokemusten perusteella voisi päätellä, että vesisade kuuluu olennaisesti Vesteristen sukuseuran kesäretkiperinteisiin. Niin myös lauantaina 13.6.2015 vettä alkoi tihutella jo purkautuessamme tilausbussista Valamon luostarin pihalla.

Valamo on kesäisin hyvin suosittu retkikohde, joten meidänkin aika-aulumme oli tarkkaan suunniteltu, ettemme jäisi muiden vierasryhmien jalkoihin. Oppaamme, sukuseuran puheenjohtajanakin toiminut Erkki Vesterinen johdatti meidät ensimmäisenä kahvittelemaan luostarin tunnelmalliseen kahvilaan.

Kahvitelun jälkeen meille jäi vielä aikaa tehdä ostoksia luostarin myymälässä. Samalla saimme olla sateensuojassa suurimman kuuron ajan. Ainakin monenlaista keramiikkaa ja luostarin viinejä lähti Vesteristen mukaan monipuolisesta myymälästä. Osaksi vielä sateenvarjojen alla ryhdyimme sitten tutustumaan luostarin alueen rakennuksiin.

Kesäkuussa myös luostarin puutarha ja istutukset kukoistivat kauniisti sateenkin keskellä, ja nautimme kovasti näkemästämme.

Tutustuttuamme ensin vaatimattomampaan, latoon tehtyyn Vanhaan kirkkoon siirryimme lopuksi Pääkirkkoon, joka ihastuneista ilmeistä ja lukuisista kysymyksistä päätellen teki retkeläisiin suurimman vaikutuksen. Alueen historiasta ja rakennuksista kerrotaan tarkemmin toisaalla lehdes-

sä. Sade ja Erkki saattelivat meidät vielä laivarantaankin, josta alkoi paluumatkamme Heinäveden kirkolle. Reitti kulki useamman sulutuksen kautta, joiden välissä laivamme lipui pitkin sateen harmaannuttamia selkiä. Laivan hytissä oli kuitenkin lämmin tunnelma ja iloinen puheensorina Vesteristen vaihtaessa kuulumisia ja tuntemuksiaan retkestä.

Gasthaus Heinävesi oli juuri sopivan kokoinen reilun 30 hengen porukallemme, ja täytimmekin ravintolasalin lähes kokonaan saapuessamme illanviettoon. Illallisen lomassa ja jälkeen lauloimme perinteisesti yhteislauluja Pekan ja Maunun johdolla. Arpajaisissa arvottiin runsain mitoin Vesteristavaraa, ja loput myytiin asiakasystävälliseen hintaan. Niinpä kesän hitti, ainakin omassa perheessä, olivat Vesterislippis ja T-paita.

Väsyneinä mutta onnellisina ja täysin vatsoin retkeläiset viimein kapusivat nukkumaan Gasthausin yläkerroksiin. Toiset nukkuivat hyvinkin sikeästi, kun taas toiset heräsivät meteliin keskellä yötä. Aamiaisella kerrottiin pamauksista, joita yön aikana oli Gasthausin seiniltä ja nurkilta kuulunut. Lopullinen syy meteliin ei kai koskaan selvinnyt ja jäänee legendaaristen ja mystisten sukuretkimuistojen joukkoon.

Aamiaisen jälkeen osa porukasta suuntasi auton nokat jo kotia kohti. Urheilullisin joukko jäi vielä ratkomaan vuoden 2015 Vesteristen tikka-mestaruutta. Tällä kertaa Vääksi otti kaksoisvoiton, joka meni naapuruksille Kissalankujalle.

Palkintojenjaoon jälkeen ajoimme vielä porukalla kirkonmäelle, koska meillä oli kehuttu sieltä avautuvaa maisemaa. Viivymmekin siellä vielä aika tovin ihailen lähes Kolin kansallismaiseman veroista näkymää. Kotimatkalle lähdimme taas monta yhteistä kokemusta rikkaampina.

Lisää kuvia kesäretkestä 13.–14.6.2015 löytyy kotisivuiltamme osoitteesta vesterinen.net/sukuseuran-matkat.

Yksi uuden kirkon ikoneista.

Sukuseuralaisia Valamon vanhassa kirkossa.

Valamon uuden kirkon ikonostaasi.

Jenny vuonna 2015 ja nuorena.

Jenny Vesterisen tarina

Teksti Mikko Vesterinen • Kuvat Jenny Vesterisen arkisto

Sukuseura sai kesällä vinkin Vaasassa asuvasta 93-vuotiaasta, vilkkaasta ja vireästä Jenny Vesterisestä, jota kannattaisi käydä haastattelemassa. Kesä meni muissa kiireissä, mutta lokakuuisena lauantaina vihdoinkin hyppäsin junaan ja matkustin utuisten peltomaisemien läpi Vaasaan tapaamaan häntä. Jennyn koti on Gerbyn kaupunginosassa. Kolmituntinen vierailu sujui kuin siivillä, koska juttua piisasi. Tähän tarinaan olen poiminut vain murto-osan kuulemastani, lisäksi sain mukaani kaksi Jennyn kirjoittamasta viidestä muistelmakirjasta, joihin hän on elämäntarinaansa kirjoittanut.

Lapsuus Terijoella

Jenny syntyi toukokuussa 1922 Viljo ja Ulla (os. Määttänen) Vesterisen ensimmäiseksi tyttäreksi. Sukukirjassa isäpolkua voi seurata varmuudella aina

1730-luvulle Uudenkirjon Leistikylään. Isän nuoruus merillä päättyi ankaraan polioon, hän virui Norjassa sairaalassa useita kuukausia tajuttomana. Olipa hänet viety jo kuolemanhuoneeseenkin, mutta eräs nuori lääkäri päätti vielä yrittää pelastaa suomalaisnuorukaisen. Ja niin hän parani, tosin vasen käsi oli halvaantunut eikä vasen jalka toiminut kunnolla. Viljo-isä piti Norjan sairaalasta, hän tutustui henkilökuntaan ja etenkin yhteen yöhoitaja Jennyn. Viljo oli päättänyt, että jos vain hän joskus tytön saa, niin hänen nimeksi tulee Jenny.

Sairaalassa Viljo ystävästyivät myös virolaiseen poikaan, jonka isä tästä kiitollisena osti Viljolle hienot uudet vaatteet, liituraitapuvun, hyvät kengät ja olkihatus. Kun Viljo sitten palasi Terijoelle, riitti omaisilla ihmettelemistä, kuka tuo kepin kanssa kulkeva herrasmies on.

Jennyn äidin suku tuli Uudenkirjon Halolasta. Molemmat vanhemmat olivat käyneet kansakoulun, mikä ei sinä aikana ollut kaikille mahdollista, vaan osa joutui tyytymään kiertokouluun. Perheessä luettiin paljon, niin kirjoja kuin lehtiäkin, tilattuna kotiin tuli Suomen kuvalehti ja Kotiliesi.

Jennyn äiti oli ompelija ja isä oli vammastaan huolimatta Terijoen kauppatorin vahtimestari. Vahtimestarin tehtävien lisäksi isä piti Terijoen torilla ”putkaa”, myyntipöytää ja möimmi. Kyyrölän savituotteita. Lisäksi hänellä oli pajatso, onnenpyörä ja Fortuna-pelit. Terijokihan oli kuuluisia hiekkarannoille tulevista, niin koti- kuin ulkomaisista kesävieraista, etenkin he olivat innokkaita pelaajia.

Koska vanhemmat olivat töissä, ei Jenny päässyt uimarannalle heidän kanssaan. Jennyn ollessa noin viiden ikäinen vanhemmat muuttivat

1920-luvulla otetussa perhepotretissa ylhäällä vasemmalla Jennyn isä Viljo ja oikealla isän siskon mies Sulo Ranta. Alhaalla vasemmalla äiti Ulla, Jenny, isoäiti ja isän sisko Martta.

Taskisenmäelle. Siellä oli naapurissa Helmi-täti, jonka lasten kanssa Jenny sitten pääsi kesäisin hiekkarannalle. Äiti teki mukaan aina munavoileipiä, maitopullo kaivettiin syvälle hiekkaan, jotta se pysyi viileänä. Jenny katsoi miten isommat tytöt uivat ja opetteli sen mukaisesti itse uimaan, ensiksi koiraa. Uimakouluja olisi ollut jo siihen aikaan, muttei Jenny niihin mennyt. Ja hyvin Jenny sen uimisen oppikin, myöhemmin Vaasassa häntä sanottiin jo ”uimamaisteriksi”, niin innokas ja hyvä uimari hän oli. Isä oli myös usein lipunmyyjänä urheilukentällä, seurahuoneella ja Valkoisessa Salissa.

Taskisenmäen neljän talon lasten kanssa kului aika leikkien. Keittäjä-Marin pojista etenkin kaksi vuotta

vanhemmasta Reinosta tuli Jennylle läheinen ystävä. Reino purki veräjältä muut puut ja jätti vain ylimmän puun orreksi ja sitten opetti Jennyn tekemään rekkitemppuja. Reino opetti myös kiipeilyä puissa. Myös kasveja kerättiin ja jos nimeä ei tiedetty, niin sille keksittiin oma nimi, esim. ”murhanttilainen maomona”. Kerran Jenny teki Reinolle kepposen: Reinolla oli nälkä ja kun hän meni kotinsa ruokakomeroon tekemään voileipiä, niin Jenny laittoi oven säppiin ja niin Reino jäi useaksi tunniksi ruokakomeroon. Kun hänet sitten vapautettiin, tuli hän Jennyn luo ja ravisteli häntä hartioista niin lujaa, että kipeää teki. Mutta sen jälkeen oltiin taas kavereita, eikä asia haitannut heidän välejä. Oli Jennyllä myös tyttöka-

Noin viiden
vanhana Jenny
muutti
Taskisenmäelle.

vereita, naapurin tytön Liljan kanssa leikittiin nukeilla ja leluilla. Tehtiin ”pätryskää” eli leikkiruokaa vedestä, hiekasta ja mullasta sekä heinistä.

Jenny oli jo 9-vuotias, kun hän sai pikkusiskon. Äiti oli sanonut Jennylle, että saat keksiä nimen. Hän sanoi ”Sirkka Kyllikki”, koulussa oli mukava pieni tyttö ja Jenny halusi sisarelleen saman nimen. Jenny oli kotona tapahtuneen synnytyksen ajaksi laitettu mummolaan ja muistaa kuinka ihanaa oli tulla kotiin, kun siellä sitten odotti pikkusisko. Vauva oli kyllä kova itkemään, yöt päivät kärsien varmaan koliikista. Eräänä yönä Jenny oli kuulemma noussut istumaan ja sanonut: ”no on tämäkin elämää!” Kyllä isää ja äitiä oli naurattanut.

Kansakoulu

Jennyn äiti ja isä lukivat paljon ja kertoivat satuja Jennylle. Kirjoja saatiin

Jenny (vas.) pääsi ripille 1938.

jouluna ja merkkipäivinä. Hän oppi lukemaan jo ennen kouluun menoa. Jenny rakasti koulua ja opettajia ja oli luokkansa paras oppilas. Opettajat toivoivat, että Jenny menisi oppikouluun, mutta hän lopulta valitsi toisen tien, siitä vähän tuonnempana. Ensimmäisellä luokalla Jennykin sai jälki-istuntoa, kun lapset olivat kovaäänisesti nauraneet opettajan tullessa luokkaan. Oli äiti ollut ihmeissään, että missä tyttö viipty, kun ei tule kotiin. Nurkkaankin Jenny kerran laitettiin, kun oli liian puhelias tunnilla. Kansakoulu oli 6-vuotinen siihen aikaan. Kotona äiti valvoi, että kotilaskut ja ainekirjoitus piti tehdä heti kotiintulon jälkeen. Sen jälkeen sai mennä leikkimään muiden kanssa. Kun isä tuli töistä kotiin, syötiin yhdessä, jonka jälkeen tehtiin loput läksyt.

Pelastusarmeija

Perheessä uskonto oli tärkeässä asemassa ja kotona luettiin myös raamatua ja opeteltiin iltarukous.

Jenny meni Pelastusarmeijan pyhäkouluun hyvin nuorena, mutta sairastui sitten sikotautiin ja joutui olemaan pitkään poissa. Parannuttuaan hän ei uskaltanut mennä enää sinne, koska pelkäsi, että tädit ovat suuttuneet, kun hän ei ollutkaan tullut säännöllisesti sinne. Myöhemmin Jenny alkoi käydä luterilaisen kirkon pyhäkoulu. Kerran kun lapset menivät tavalliseen aikaan kirkolle, ei kukaan tullutkaan pitämään pyhäkoulu. Niinpä he menivät sitten Pelastusarmeijan pyhäkouluun. Pyhäkoulussa jaettiin Nuori sotilas -lehteä, jossa oli jatkokertomus ja jota Jenny erityisesti halusi lukea. 12-vuotiaana Jennystä tuli nuorisosotilas. Hän pääsi Laatokan Valamon retkelle, jossa oltiin yötäkin. Jenny muistaa munkit ja sen, että laivalla mentiin Valamoon ja yövyttiin nurmikolla. Hän piti Pelastusarmeijan retkistä ja leireistä niin paljon, että ne saivat hänet luopu-

maan oppikoulusta, koska siellä ollessa niille ei olisi päässyt. Nuorisokitarasoitokunnassa oli myös mukava soittaa. 14-vuotiaana Jenny meni 3-vuotiselle osastokadettikurssille. Hän myi lehtiä ja osallistui pääsiäis- ja syyskeräyksiin ja sai niistä aina 1 luokan mitalin kunniamaininnalla. Pelastusarmeijasta Jenny lähti vasta 60-vuotiaana.

Sota

Kukaan ei uskonut kesällä 1939 vielä sotaan. Isä kävi kuuntelemassa radio-uutiset kirjakauppias Juho A. Seppäsen luona. Lokakuun 8. päivä, yhtenä sunnuntaina uutisissa oli sanottu, että jos Terijoen asukkailla on sukulaisia jossain muualla Suomessa, menkää sinne, koska Kronstadtin linnoituksesta pystyy ampumaan tykeillä suoraan Terijoelle. Samana päivänä Jenny, äiti, Sirkka-sisko, isän äiti lähtivät junalla isän siskon, Martan

Jenny, äiti,
sisko ja isoäiti
pakenivat
Terijoelta
Vaasaan.

Jenny 75-vuotiaana vuonna 1997.

luokse Vaasaan. Ei kotiovea sulkiessa kukaan uskonut, ettei sinne enää palattaisi – toisaalta se teki lähdön helpommaksi.

Muu perhe pääsi kommelluksitta Vaasaan, isähän jäi vielä Terijoelle. Isä lähetti sähkösanoman Martalle, mutta mitään vastausta ei kuulunut. Vaasassa Jenny otti selville, mistä linja-auto Gerbyn osuuskaupalle lähti. Kaupalle päästyä Jenny meni kysymään, että missä Martta Vesterrinen mahtaa asua, mutta ei siellä tiedetty eikä osattu suomea. Sitkeästi Jenny jatkoi ensimmäiselle talolle, siellä onneksi osattiin jo suomea. Muu perhe jäi sinne odottamaan, kun Jenny jatkoi tietä eteenpäin ja kysyen joka talosta Marttaa. Vaikka usko oli jo koetuksella, hän jatkoi aina vaan eteenpäin, kunnes lopulta tärppäsi. Martta yllättyi, kun koko perhe olikin matkalla, oli luullut, että vain Jenny

on käymässä jollakin Pelastusarmeijan retkellä. Lattialla piti nukkua.

Tiistaina 10. lokakuuta Terijoki sitten virallisesti evakuoitiin. Isä joutui tulemaan härkävaunussa, matka Vaasaan kesti kolme vuorokautta. Hänellä ei ollut mukana evästä, eikä hän ollut päässyt syömään mitään koko matkalla. Hän meni jo niin huonoon kuntoon, että kävellessään Gerbyn metsätietä oli alkanut nähdä hallusinaatioita. Kun hän lopulta pääsi Martan ovelle, meinasi hän siihen lyyhistyä, onneksi Martta sai hänestä kiinni.

Perhe alkoi heti etsiä omaa asuntoa, mutta vuosi ehti vaihtua, ennen kuin he löysivät vanhan Syyringin maalaistalon, joka oli jo purkutuomion alla. Se oli niin huonokuntoinen, että isäkin laittoi karvalakin päähän nukkumaan mennessään. Jenny meni Vaasassa heti Pelastusarmeijaan, ensin ruotsinkieliseen, mutta sieltä neuvottiin suomen-

Perhe muutti
purkutuomion
saaneeseen
Syyringin
maalaistaloon.

kielinen osasto. Äiti ja Martta menivät kaasunaamaritehtaaseen töihin, isä aloitti taas torimyyjänä. Hän oli tuonut jonkin verran Kyyrölän saviastioita mukanaan, mutta ne myytiin nopeasti loppuun jonka jälkeen hän alkoi myydä mm lehtiä ja kengännauhoja. Vaasakin pommitettiin, ensimmäinen iso pommitus oli uuden vuoden aattona ja toinen 14. tammikuuta. Kun rauha sitten tuli, isä katosi. Sirkka löysi hänet liiteristä itkemästä; vaikka kaikki olivat surullisia Kannaksen luovuttamisesta, isä otti sen raskaimmin. Viimeistään tässä vaiheessa kaikki ymmärsivät, että he jäävät Vaasaan.

Työ

Jenny aloitti työt jo lapsena Terijoella. Aluksi hän siivosi Eeva-Kaisan luona. Eeva-Kaisa oli kangas- ja lyhyttavara-kauppias, jonka kauppa sijaitsi Terijoen pääkadulla Viertotiellä. Kansakoulun jälkeen Jenny aloitti kangas- ja lyhyttavara-kaupassa apulaisena ja kirjanpitäjänä. Samaan aikaan hän pystyi käymään jatkoluokat, vaikka niistä Jenny ei muistakaan kovin paljoa. Seuraava työpaikka oli kotelotehtaalla, missä hän teki aluksi hattupusseja. Sitten hän pääsi tekemään pahvisia laatikoita. Tehtaassa oli tiukka kuri.

Vaasassa Jenny meni kehrutehtaalle, hän vahti yhdessä toisen naisen kanssa kehruukonetta ja puhdisti sitä – koneen alle piti mennä selällään ja puhdistaa se harjalla. Pöly meni tietenkin myös keuhkoihin ja Jenny sairastui – työ oli lopetettava. Myöhemmin hän oli ompelijana leninkitehtaalla ja sen jälkeen Fjällrävenillä, josta jäi sitten eläkkeelle.

Perhe

Jenny itse ei mennyt naimisiin, mutta sisaren tyttärestä Päivistä tuli kuin oma lapsi hänelle. Jenny asuu Päivin ja hänen miehensä kanssa samassa talossa omassa huoneessaan. Päivin lapset ja lapsenlapset ovat jo lentäneet pesästä. Vaikka Jennyn elämään on kuulunut luopumisia ja menetyksiä, positiivisuus on pysynyt hänessä ja pilke silmäkulmassa.

Sukuseura toivottaa pirteälle Jennylle lisää elinvuosia!

VESTERISTEN VOIMAMIES

Teksti ja kuva Terhi Sipilä

Urheilu on kuulunut Niko Vesterisen elämään jo ala-asteikäisestä asti. Tuolloin häntä kiinnostivat eniten jääkiekko ja yleisurheilu. Kuntosaliharjoittelu tuli mukaan 4. luokalta alkaen, ja pian alkoivat voimalajit kiinnostaa nuorta miestä yhä enemmän.

Niko on kotoisin Suomenjoelta, jossa osa perhettä edelleen asuu. Nykyisestä asuinpaikasta Lahdesta on löytynyt puoliso sekä mukava työpaikka Viking Maltin kunnossapitovastaavana. Kaupungissa ja sen ympäristössä on hyvät voimalajien harjoitusmahdollisuudet. Läheltä löytyvät myös sekä voima- että tekniikkapuolen valmentajat.

Kipinän kilpailemiseen voimalajeissa Niko sai osallistumalla ensin kädenvääntökisoihin, ensimmäisiin vuonna 2006 Heinolassa. Vuonna 2008 vain 19-vuotiaana hän oli kilpailun nuorin osanottaja samoin kuin seuraavana vuonna Lempäälässä, jossa hän sijoittui PM-kisojen alle 100-kiloisten sarjassa jo toiselle sijalle.

Menestyminen kilpailuissa kasvatti innostusta, ja hyvä sijoitus PM-kisoissa 2009 toi hänelle myös edustustehtävän samana vuonna EM-kisoihin Bulgariaan. Ensimmäistä kertaa Euroopan tasolla osallistuneena sijoittuminen 16. sijalle oli oikein hyvä suoritus.

Samana vuonna Niko suoritti asevelvollisuutensa Vekaranjärvellä, jossa aikaa riitti palveluksen ohella myös voimalajien harjoitteluun. Tuttuujen lajien lisäksi Niko kokeili tuolloin myös nyrkkeilyä sijoittuen hyvin Suomen sotilasliiton kisoissa. Hän oli sekä Karjalan prikaatin että Suomen prikaatin vuoden 2009 mestari.

Seuraavana vuonna tuli jo kädenväännössä SM-kultaa, mikä takasi edustuspaikan MM-kisoihin. Nuorelle miehelle oli elämys matkustaa Las Vegasiin edustamaan Suomea joulukuussa 2010. Tuolloin sijoitus oli 22.

Niko kertoo, että ulkomaan edustustehtävistä huolimatta Suomen mestaruus oli aina tärkein tavoite, jota varten hän harjoitteli. Lajit tosin vaihtuivat kädenväännöstä ja nyrkkeilystä Suomen vahvin mies -kisoihin ja Highland games -kilpailuihin. Vuosina 2011 ja 2012 hän pääsi Suomen vahvin mies -kilpailun finaaliin. Laji on vaativa, koska voiman lisäksi myös tekniikka pitää olla hyvin hallinnassa.

Vuonna 2013 Niko keskittyi entistä enemmän nimenomaan näiden kahden lajin harjoitteluun. Tuloksena oli tasaisen hyviä sijoituksia kilpailuissa: vuonna 2013 Suomen Highland Games 3. sija Hämeenlinnassa, Porin vahvin mies -kisassa 8. sija, Hämeen vahvin mies -kisassa voitto sekä tärkeä SM-mestaruus traktorinvedossa. Kilpailutahti jatkui edelleen tiiviinä myös vuonna 2014, jolloin Niko sai Highland Gamesissa Hämeenlinnassa SM-hopean ja PM-pronssin. Kuluvana vuonna 2015 hän saavutti neljännen sijan Suomen vahvin mies -kisoissa.

Voimamies-kilpailuissa Nikoa kiinnostaa niiden monipuolisuus sekä toisaalta myös lajien näkyvyys. Yleisöä on yleensä runsaasti, ja kilpailut myös televisoidaan. Menestyksen myötä hän on saanut sponsoreita, mikä helpottaa taloudellista puolta.

Kilpailuihin osallistuminen ja niissä menestyminen vaatii luonnollisesti

jatkuvaa harjoittelua. Niko tekee perusvoimaharjoitteita 3–4 kertaa viikossa kuntosalilla. Sen lisäksi hän harjoittelee voimamieslajien teknistä puolta 1–2 kertaa viikossa. Nämä harjoitteet suoritetaan yleensä korkealla sykkeellä. Vastapainona Niko tekee kävelytreenejä matalalla sykkeellä. Fyysisten treenien lisäksi kilpailuja varten tärkeitä ovat mielikuvaharjoitteet. Ruokavalion noudattaminen on luonnollisesti myös olennainen osa valmistautumista. Niko kertoo noudattavansa normaalia lautasmallia ruokailussaan. Terveellistä perusravintoa tukevat tarkoin harkitut lisäravinteet.

Tulevaisuudelta Niko odottaa pääsevänsä lajin huipulle ennen 35-vuotispäiviään. Harjoittelussa ja kilpailuissa on oltava tarkkana, ettei satu loukkaantumisia. Niitä voi välttää huolehtimalla lihahuollosta, lämmittelystä ja venytelystä. Myös riittävä nesteiden nauttiminen sekä hyvät varusteet auttavat välttämään loukkaantumisia. Jos kaikki sujuu hyvin ja ura etenee samaa vauhtia kuin tähän saakka, edessä saattaa olla jopa ammattilaisuus. Laji on hyvässä nousussa ja erityisen suosittua lähialueillamme Baltian maissa, Venäjällä ja Ukrainassa, joissa yleisöä saapuu aina runsaasti paikalle.

Lajin sosiaalisuus sekä kilpailtaessa että harjoiteltaessa miellyttää Nikoa. Yhteisiä treenejä järjestetään eri puolilla Suomea, ja osallistujat kannustavat toisiaan. Vaikka urheilu nyt vie suuren osan vapaa-ajasta, aikaa jää myös avo- puolison kanssa yhdessä kuntoiluun, kokkailuun sekä ystäväporukan tapamiseen.

Sukututkimuspäivillä Salossa

Teksti Terhi Sipilä • Kuva Juha Sipilä

Sukuseuran sihteeri Justiina Westerinen on innokas sukututkija ja houkutteli myös neljä muuta sukuneuvoston jäsentä osallistumaan 38. valtakunnallisille sukututkimuspäiville, jotka pidettiin 13.–15.3.2015 Salon Atrium-keskuksessa. Kukin meistä osallistui ohjelmaan lauantaina 14.3. oman aikataulunsa mukaan. Lounastimme yhdessä sekä tutustuimme näyttelyosastoon luentojen tauoilla.

Sukututkimuspäivien pääteemoina oli tällä kertaa ”Varsinais-Suomen ruukit suku- ja henkilöhistorian valossa” ja ”Kartanoelämää Kuninkaantien varrella”. Jälkimmäisestä aiheesta oli monta mielenkiintoista luentoa. Lisäksi osa meistä osallistui lauantai-iltapäivällä opastetulle retkelle Halikon kirkkoon ja Wiurilan kartanoon.

Sukututkimuspäivät huipentuivat juhlaillalliseen Wiurilan kartanon komeassa juhlahuoneistossa, jossa aatelissuvun edesmenneet jäsenet tuntuivat seuraavan toimiamme huoneen seiniltä raameissaan. Juhlaillallisella juhlistettiin Salon Seudun Sukututkijat ry:n 30-vuotistaivalta.

Erityisen mukavaa oli huomata, miten sukututkimus nivoutuu yleiseen historian- ja kulttuurihistorian tutkimukseen ja valottaa niitä omalta osaltaan.

Vasemalla Justiina Westerinen, takana Mikko Vesterinen, Rauni Vesterinen ja edessä Terhi Sipilä. Riitta Nieminen puuttuu kuvasta.

Kaupunginjohtaja Aleksis Randellin tervehdys Tervetuloa Turkuun!

Turku on yli 183 000 asukkaan kotipaikka. Kansainvälisyydellä ja kaupungissa tapahtuneella kulttuurien kohtaamisella on ollut merkittävä vaikutus Turun kehitykselle siksi kaupungiksi, mikä se tänään on. Tänä päivänä Turussa puhutaan 103 eri kieltä ja ulkomaalaisia on kaupungissa yli 13 000 henkeä. Ruotsinkielisiä äidinkielenään puhuvia on 9 900 henkeä ja puhuupa kolmatta kotimaista eli saameakin 12 henkilöä.

Kaupunki ja sen asukkaat muodostavat yhteisön, joka elää monella tasolla yhtä aikaa: perhetasolta työpaikoille, asukas-yhdistyksistä kunnallispolitiikkaan ja alueelliselta tasolta kansainvälisiin organisaatioihin. Jokaisen tutuin ympäristö on se, jossa oma koti sijaitsee. Samalla se on jokaisen tärkein ympäristö, sillä asumisviihtyvyys on yksi keskeisiä elämän hyvinvoinnin mittareita.

Turun rajojen sisäpuolella asutaan ja vietetään aikaa hyvin erilaisissa ympäristöissä. Tähän joukkoon mahtuu keskusta-asumista, laitakaupunkialueita, lähiöitä ja myös maaseutu- ja mökkiasuntoja.

Turun kaupunki julkisen vallan käyttäjänä ja muun muassa kaavoittajana on keskeisessä asemassa yhteisen asuinympäristömme muokkaajana, kehittäjänä ja säilyttäjänä. Avainasemassa ovat kuitenkin kunkin alueen asukkaat. Heistä viime kädessä riippuu, kuinka hyvin eri asuinalueiden sekä fyysinen että sosiaalinen hyvinvointi kehittyvät. Siksi asukkaiden mukanaolo omaa asuin- ja elinympäristöään koskevissa keskustelussa ja päätöksenteossa on keskeinen tekijä.

Haluan toivottaa Vesterisen sukuseuran sukukokoukseen osallistujat tervetulleiksi Turkuun ja Ruissalon vehreisiin lehtomaisemiin.

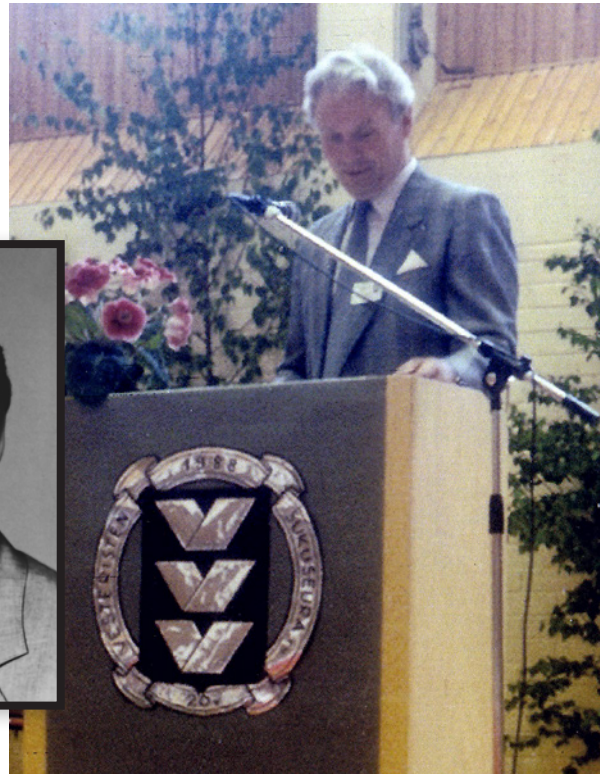

Kesän 2016 sukukokous

**Kesän sukukokous pidetään Turun Ruissalossa 18.–19.6.2016.
Lauantaina tutustumme Turun kaupungin nähtävyyksiin,
sunnuntaina on sitten sääntömääräinen vuosikokous.**

**Tarkemmat tiedot kevään jäsenkirjeessä,
mutta varaa aika kalenterista jo nyt!**

Innokasta osanottoa toivoo sukuneuvosto.

IN MEMORIAM

Kunniapuheenjohtaja Seppo Vesterinen

Teksti Justiina Westerinen • Kuva Seppo Vesterisen kotiarkisto

Vesteristen Sukuseuran pitkäaikainen kunniapuheenjohtaja Seppo Vesterinen menehtyi 7.8.2015.

Seppo oli syntynyt Rautalammilla 27.2.1939. Hänen vanhempansa olivat suutari, mylläri ja maanviljelijä Matti Vesterinen ja Aino o.s. Haaksiluoto. Lapsuudenperhe oli suuri: sisaruksia Sepolla oli kahdeksan.

Seppo aloitteli työuraansa noin 20-vuotiaana aluksi nuorempana työnjohtajana Rosenlewilla ja vahtimestarina Tyrvännön kunnassa, mutta mieli paloi poliisiksi. Seppo kävi Poliisiopiston miehistökurssin vuonna 1964 ja myöhemmin vielä alipäällystökurssin 1972. Hän muutti perheineen Kärkölään, jossa työskenteli nimismiespiirin nuorempana konstaapelina 1962–71, vanhempana konstaapelina 1972–74 ja ylikonstaapelina 1974–87. Kärkölän kunnassa hän toimi myös haastemiehenä, kunnallisena alkoholitarkastajana ja RAY:n paikallisasiamiehenä (oli RAY-asiamiesten liiton perustajajäsen ja pitkäaikainen puheenjohtaja). Vuonna 1985 hän perusti Hämeen Asioimispalvelu Oy:n, jonka hallituksen puheenjohtaja hän oli.

Vapaa-aikanaan Seppo oli kiinnostunut yhteiskunnallisista asioista ja hänellä oli lukuisia luottamustehtäviä, kuten jäsenyys Kärkölän kunnanvaltuustossa 1972–88 ja kunnanhallituksessa 1980-88. Ammattiin liittyviä olivat monet Suomen Poliisien Liitto r.y:n toimet: mm. valtuuston jäsenyys

1972–81 ja puheenjohtajuus 1978–81. Poliisien Liiton valtakunnallisena pääluottamusmiehenä hän toimi 1981–87 ja Poliisiopiston valintalautakunnassa lähes 10 vuotta, 1981–89. Lisäksi Seppo oli Lions Club Kärkölän perustajajäsen, joka mm. palkittiin aktiivisuudesta LC:n maailmanlaajuisen keskusjärjestön Melvin Jones -tunnustuspalkinnolla. Muita harrastuksia olivat mökkeily Suomenjoella, kalastus, hirvenmetsästys sekä rakentaminen.

Vesteristen Sukuseuran toimintaan Seppo osallistui aktiivisemmin 1980-luvulta alkaen ja puheenjohtajana hän toimi 1989–92. Sukuneuvostossa opimme tuntemaan hänet miellyttävänä, sivistyneenä ja toimeliaana henkilönä, joka käytti paljon aikaa sukuseuratoiminnan hyväksi. Vesteristen Sukuseuran 25-vuotishistoriikissa vuodelta 1996 Seppoa luonnehditaan sukuseuran uuden kasvun käynnistäjäksi. Puheenjohtajakauden jälkeen vuonna 1993 sukukokous valitsi hänet sukuseuran kunniapuheenjohtajaksi, joita voi kerrallaan olla vain yksi. Kunniapuheenjohtajan ”velvollisuuksiin” kuului kaikkien sukukokousten puheenjohtajana toimiminen ja sen Seppo hoiti jämäkkään ja asiantuntevaan tyyliinsä: ripeästi, mutta jyräämättä. Viimeksi Seppo johti puhetta sukukokouksessa kesällä 2013. Sepon poismeno jättää sekä sukuseuraan että hänet tunteneiden mieliin suuren aukon. Sukuseura toivottaa voimia Ulla-puolisolle, lapsille ja lastenlapsille!